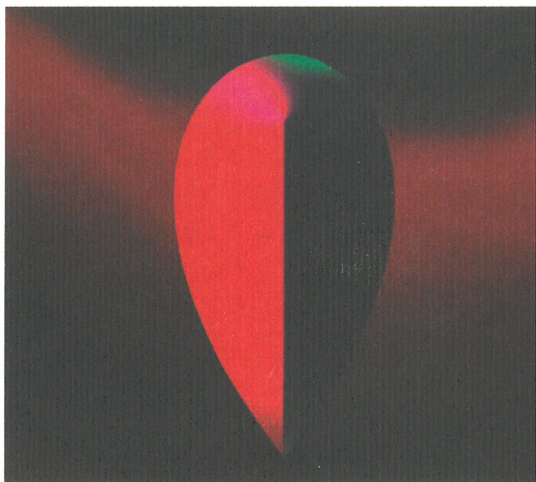

Тања **МОТЕЛ ЗА**
Крагујевић **ЗБОГОМ**

ва
всрж

повеља

Тања Крагујевић
МОТЕЛ ЗА ЗБОГОМ

повеља

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига седамдесет прва

Уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Тања Крагујевић

МОТЕЛ ЗА ЗБОГОМ

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО
2010

На корици:
Vicky Brago-Mitchell, Fractals, „Broken Heart”

*Мајци, Леџи Краџујевић
1923 – 2010.*

ВРТ

*Простор између
Неба и Земље
налик је свирали.
Казиваше честити
Лао Це.*

Однекуд из далека
залепрша ту и сад
бистра трака
пространства.

Питко некога
у суседству зове
nokia sound.

Склопљених очију
дубоко
између поломљених
гранчица
и отпалих кестена
додирујем
места узвишене
празнине.

Уређујем врт.

Померам
многолико
камење ноћи.

РУБИКОВА КУГЛА

Понекад безнадежно
на полицама тражим
свој примерак.
Станицу у пустињи.

Понекад глас
Ширли Беси.
Са стотинама
црних и влажних
предграђа.

Понекад само
конакт-страницу.
Са адресом бедуина.

А онда омиришем
ту реч. Што лебди.

Из које сва још
у млеку трна
покрене се Ружа.

Нашла ме је. Срећна
што и ја за њу
од свега напуштена
на кратком концу
овог часа без-греха-
-без-опроста.
Постојим.

И тако за нас
засветли
Рубикова кугла.
Дом. Васиона.

У реци трња.
У гнезду брзина.

А ТИ

А ти стабалце.
Што посадох те
својом руком.
У унутарњој ноћи.

Због то мало
распусних ферија.
Бербе светлећих јабука.
И понеке кришке
влажног хлада.

Ниси још искројило
ни прву судбину
младих сезона
а већ ми папир
јутра шараш
шибом грана.

Сузним пољупцем.

Па уђи онда
и у ово време.

Узми из зделе
са стола
слатког камења.
Од исте невоље
као што је твоја.

Од снега у течном
стаклу вена.

Од метеоропатског
бола на месту прелома
и старих рана.
И милих преврата
у уму. Што грану.
Од чисте мисли
да те има.

Ти дрво.
Ти једна речи.
Ти Зелено.

Свих пролазности
у валу крви.

У мрљи ваниле
и вина. На плахти
вечне свиле.

НАДОМАК СЈАЈА

Страх ме је од тог
полусна. Што куца
на ноћна врата.

Као дечак са мачком
плавих очију.
Са конопчићем
и каменом у руци.

Можда бих га могла
пустити да уђе.

Допустити му
да ме усвоји.
Саслушавши те речи
што обавезују
попут мале песме.

Могоа би ме
заварати
нежностима.

Под још влажном
тајном на усни
узети моје име.

Отрчати сновитим
улицама са књигом
мојих отисака у плућима.

Али тамо куда ме води
да ли бих то још увек
била ја. Срећно
нађена. Изгубљена.

Међу стакленим кутијама.
Где пуца стаклени
видик. И расту
стаклено дрво.
Стаклена трава.

Надомак сјаја.

Без оштрог угла
на старом месту.

Без алармног сигнала
боли. И снопа
варљивих сенки
на језику. Поледици.

А мени треба тај
стари пламичак.
Да у мени шара.
Прутић у пустињи.

Брига о истом.

Што са мном
мења се у башти
јутарњих говора.

Узима ме као воду.

Сунце и хлад. У мени
и од мене расте.

Треба ми нешто
јасно и просто.
Као хумус из кесице.
За дуги живот биља.

Нешто крепко.
Као здрав опит
губитка тежине.
Обликовања стаса.
Усправљања
невидљивог.

Нешто одрешито.
Попут противградних
ракета.

Нешто умирујуће.
И брижно.
Као аспирин.
Кућица од папира.

За лепет
две-три речи.
За голуба у олуји.

ЗАВЕЖЉАЈ

Скривен испод крошњи.
Расте и чека.
Тај крах тишине.

Кад на високим
потпетицама
у рани сат иштегају
поломљени снови.

Улице отворају очи.
Арене. Стајалишта.
Фестивал меда.

И млада жена
једним зраком
у прозору осликана
пришива дугме
на раскопчан
жамор тела и пене.

Топот лешника расутих
из нечијег крила
подигне изненадни
градски обод. Шуму.
Из које на светлост
пуног дана изрони
поштар. Са звонцетом
бицикла за ухом.

Приноси ми завежљај.

И гле само
како везана сам.

Као давно избрисани
сâд уз предграђе маште.

Као древни храм
уз ум најжеднијег
свог тумача.

Као прашина.
Уз стопала
летње кише
твојих корака.

КАНДЕЛАБРИ

Девојчице
излазе у град.

Девојчице израњају.
У краћушним
хаљинама.

Са поноћном маском.
Што месечевом
половином
наликује профилу
античког дечака.

Трепере. Као свици.
Изгубљеном светлошћу.
Високим техникама
доколице.
Испод канделабра.

За крилцима
њихових уздаха
котрљају се
гужвице папира.
Омоти јутрошњих
кифли. Распореди
загубљених часова.
Које поливачи улица
отискују даље.
Међу охладнеле
љуске сунца од јуче.

Тамо где још су
видљиви
асфалтни кратери.

Кора зрелих агрума
отпалих са лутајућих
планета. Музејске
марке херојских
доба. И мелике.

Делићи стакла фине
ручне израде.
Подесне оку
које би да чита.

Још који трен. И дан
још неозлеђен изаћи ће
из породилишта.
У кошуљици цвила.

Као изненадни ефеб
освануће на капији.
Пред којом га
не дочекује нико.

КОШАВА

Угризло ме је
то љупко псето.
Лепа звезда.
Болест бесконачног.

А тек је трећи
дан кошаве.

Смог у шкољкама
урбаног сјаја
предаје јој свој
помрачени месец.

Ситнице света се љуљају.
Као пртљаг слепих
путника што ударају
о унутрашње зидове
потпалубља.
Превозних кабина.
Раних пасарела.
Несанице.

*Југословенској будућности.
Северозапад прошлог.*

Путокази подземних
пролаза.
Где у кутијама
са краватама

и чајником спавају
препродавци времена.

Док мојим окнима
промичу бакље
астралног маратона.

Тако дуго сам
у ветринама
да танки прамичак неба
у лампи раног сата
дахом клешем
већ сасвим спретно.

Као ружу. Из које
опет навире ружа.

Као велики празник
недовршеног.

Или рођендан
некога
кога нема.

А у мени је.
Добродошао.
Напокон ту.

НАКОН ТОЛИКО ГОДИНА

Након толико година
одлаже се стетоскоп.
Повлачи зип.

Разгледају се ретки
примерци минерала
скупљани током векова
оданости збиркама.
Крампу и пећини.

Сређују се албуми
у брзини набацаних
кишних призора.
Групних портрета.

Цурица у каро
перспективи.
Дама у фолијама
фаталне удаљености.
Тела од младог стакла
под ротирајућим
музичким светлима.
Пливачи увежбани
за тај снимак.
Тај скок. Са дока.
У непознато.

Скидају се униформе
исписивача вести.

Реализатора
директних преноса.
Возача
суперсоничних справа.

Свако остаје
насамо са небом.
И не може га се
нагледати.

Извиђач почетник.
Дете. Без водича
и превозника.

Након толико година
откуда мени та
бродоломна долама
текста за двоје.

Непоуздани курсор
убрзаног пулса.
Ваздушно биће
етарског пролома.
Са друге стране екрана.

Поремећај зимског
и летњег солстиција
на прагу почетка.

Нагорело рубље
згромљености.

Подерана мајица
са мирисом провале
облака. И сломљене
сламке једне једине речи.
Са ове стране погледа.

Где рањив и рањав.
Измешане крви.
Изненада срасте
сав мој свет.

ДИВЉА РЕКА

*Мојој деци си драг.
У много чему сам
боља од шебе.
Чак ње и волим.*

Каже уместо кратке речи
осишани у некој од раних
улога Ли Ремик
Монтгомерију Клифту
у Казановом филму.

Нешто касније
леже у блату.
Он додаје како би волео
да бар једну тучу
попут ове коју је
добила Она
добије Он.

Чак и старица у свему
старошћу поражена
поручује благом дикцијом
срицања тестаментa
да Френку Зекерију
дугује тачно 16 центи.
За две фунте шећера.

А киша непрекидно пада
у Тенесију. У том филму.

И простира се женском
линијом родослова
све доведе. До свеже
апдејтованог потопа.
Непогрешиво.
Убитачно. Нежно.

Као да никада
није ни престајала.

УЛАЗАК У СВЕТЛОСТ

Те вечери видех
како изгледа душа.

Пред наплатном рампом
обасјавали су је фарови
заустављених аутомобила.

Титрала је
у кишним окнима
по којима су пљуштала
патуљаста ноћна сунца
и пресијавале се нитне
силовито прикуцане
уз кожу кост и срж
у такту брзо смењивих
боја реклама за пиво
и ротирајућег светла неке
од закаснелих хитности.

На асфалту магистрале.

Над шездесетогодишњаком
непомичним под овлаш
баченом плахтом.
Са пренатопљеним
јастучетом овог
света под главом.

И месецом.

Обореним неким
неидентификованим
хладним оруђем.
Потопљеним
облаком крви.

Јасно се могло разазнати
како из тела крхке
згрчене жене
поклекле ту
попут узаступне
смрти извија се.
У испрекиданом
њеном крику.

Лелујаћи ка небу.

Лагашно. У комадићу
нагорелог папира.

Пушећи се. У студеном
мраку. Као дим.
Као жртва паљеница.

ПАЛА ЈЕ ПРВА

Пала је прва
строфа светлости.

Мирише на дан.
На јасну структуру
што раздваја се
од маглених смотуљака
самогасећих лампи
у парку преко пута.

Кроз отворен прозор
проверавам
шта су зечићи мраза
на пољанама оставили.

Мислим о томе колико је
још лепа Платонова кћи.
Атлантида. Хиљадама
година од њега старија.

У раним вестима
јављају да још једном
откривена је.
Подводно премерена.

Ах колико је
изгубљеног
у њеној нађености.

Комади белине
пред мојим оком
већ раздвајају се.

Као лабудови
са речног острва
одбегли. Са миром
последњих резервата
под крилима.

Док наше дневне сенке
из полутаме одаја
селе се у издужене
небеске капи.

Налик леденицама
испаканим
одлазећим студима.
На танким нитима
капи њишу се.

Као огледала птица.

Док истек сати
не сабере их.
Прозирном шаком.
Бистро. У маху.

Тек да зачује како
под налетом ваздуха
у касном проходу
кроз згуснути сан
планете

изнова
попут музике
цевастих
лампи звоне.

КОНОПИ

Као да је неко
управо устао
са столице у углу.
Новине су пале.
Јастуче на седишту
брзо се уздигло.
Поравнало траг.

И као кад се примичеш
постељи. А неко ти
руку води ка покривачу.
Као да отвара врата
бешумног дома.
Где спавају мртви.

У рукаву ти је
месечина.
Крв рањених.
Негде.
Ван твог сазнања
и савести.

На непознатом месту.

А чујеш своје име.
Ту. Сасвим близу.
У кратком
и шумном хују раја.

Изговорено на безброј
заборављених начина.
Које памте мртви.

Ноћ је јастук од перја
из кога расту сенке
удаљених простора.

Меко. И једнако
неутешно. Као решетке
што ничу из одаја
сасвим блиских.
Чинећи твоје ноћне
папучице
још непокретнијим
од оних које носиш.
Ходајући по отргнутим
листовима дневника
кратко поткресаних стабала.

Траже груди
белоглавог супа.
И у њему срце ласте.

Па онда оно још мање
и сасвим невидљиво
било. Што осетљиво
и без страха
чује своје ништа.

Траже превртљиви
обрис крила
узбурканог океана.

Што као талас за таласом
помера поимање чула.

Као хиљаду флешева
кад обасја догађај.

А ти ходаш ка фигури
што се повлачи уназад.
У дубину. Лица окренутог
још увек и једино к теби.

Јасно ти указујући сву
неизговорену пажњу.

Добацујући ти очима
велове са штрасом
од ситних звезда.
И топле узајмности
неверице. Пред оним
што се ту у тишини
уистину збива.

Везујући вас милином.
Конопом од снова.

Којим дишу мртви.

ИСТРАГА

Чекам резултате
истраге.
Исказе сведока.
Налаз теста
парафинске рукавице.

Још се не зна одакле је
пуцано у плаху кишу.
У врапце и ветар.
У кошуљу која није
ставила панцир.

Из ког угла.
И са којим циљем.

Неко је остатке
јучерашњих вести
и комадиће демолираних
облака скупио у врећу.
Сачинио извештај.

Уверавајући ме како су
водени занос казарке
и црквица од шапата
које склапам у акорде

уз то и тешка вечност
песка коју превозе
шлепови преко блеска

реке мора и мочваре
у мом голом оку

слабашан и неуверљив
доказ постојања.

Неусагласив са ритмом
психоактивне ноћи.
Са савршеним титрајем
на екрану рекламног дана.

Тврдећи да је дрво
превазиђена страст
земље. Дело маште.
Стручно заведене епохе.

Да су влати које помилујем
по детињој коси
па и рука којом то чиним
и стаза којом крочим
кроз ротациона светла
у зони свакидашњих
преврата
неки други свет.

Производ случајности.
Питање властитог избора.
Емотиван став.
Преосетљивост.
Увећање саме ствари.
Превид. Несмотреност.
Заслепљеност
преживелом
идеологијом чула.

Алманах
ретких дисциплина.
Лична одговорност.

Оклизнуће у језик.
Фантазам.

Фатална. Милост.
Грешке.

ДВА МИНУТА ДО ТРИ

Комби са уграђеним
програмом леденог доба
чекао је спреман.

СТИГОХ У ДВА ДО ТРИ.
У пени океанског мириса
купке. Са свежим
седефом боровнице
на усанама.

О. Како ви лејо старије.
Рече ми уз рукољуб
возач из раних етапа
заједничког миленијума.
Смештајући до себе
уз лаки наклон
доктора свих наука.

Без рђаве примисли.
Са нејасном жељом
да се кроз предње окно
обојица заверенички увере
у своју вечну младост.

Кад год се укаже.

Прирасла ето у том трену
уз корак градске газеле
на пешачком прелазу.

На задњем седишту
бејаш препуштена себи.
И предсократовцима.

Шта рећи о порукама
које су ми слали.

На дисплеју сваке грашке
атмосферског зноја
испоручивала их је
глобална мрежа добављача
азурних сигнала.
Потпуно бесплатно.

У валунзима оболелог
маја. И вртоглавици
преурањеног лета.
Што оставља липљи траг.

Екстракт премирања.

Чудесно склапање
и растварање крила
модрооког саишира.
Под лежерним микстурама
одевног акрила
и поткожних свила.

Док текао је у малим
прозорима у покрету
серијал летећих пејзажа.
Што с лакоћом у зрак
одбациваху ексламације
и негована умећа речи.

Као покидане свеске
радосних матураната.
Флајере бесплатних реклама.

И пољупце анонимних
обожаватељки Мегазвезде.
Те свевладајуће пролећне
помаме што прашила је
по струнама прегрејаних
авенија и вена.

На још једној великој
бучно објављеној турнеји.

Око крхке плавети планете.

ТАКАВ ДАН

Постоји дакле такав дан.
Бог ми је послао и нешто
што могу савладати.

Окуке су окуке.
Камен је камен.

Пролазим испод грана
што ми се осмехују.
Грудвајући ме
облацима
анђеоског слепила.

Нигде погрешних натписа.
Сломљених путоказа.

Преда мном трагови
напуштеног хаскија
који се не осврће.

Ништа у даљини
са торњевима и бескрајем
он не сматра својим.
Ништа за собом
не брише. Не поправља.

А ја у дому палим
светиљке. Гасим
светиљке. Додирujem
два постављена тањира.

Један склањам.
И поново враћам.

Дуго загледана
у румен младе вечери
у чаши са још мало
топивога и питкога
руба празнине.

Јер шта бих друго са оним
Ја у теби. Због кога
изнова морам шетати
орбитом. Ван себе.

Увек изнова
и случајно те срести.

Као да се раздаљине
смањују док меланхолије
исписују бесконачно
твоје одсуство. А свако
Ти у мени расте.

Као друго и ново лице
једнине које дан чини
тако пространим.

Као да је душа напокон
одложила мучне послове.

Спустила лозинке и чипке.
На видно место.

НАДЗОР

Као старомодни удварач
полаже ми у видно поље
два милиона расцветалих
трешања Естремадуре.
Слику слављеничког
квадрила матураната
на отвореном.
Комадић постељног
рубља Рамзеса другог.

Сладострасно
бира своје дарове.

У зенице ми уграђује
скупоцени призор
тек откривене мајушне
палеолитске Венере.

Плави дијамант.

Снимак победничког
скока Исинбајеве:
струна тела на сунчевој
жбици. Чист титрај.
Сред мноштва нехајних
додира тела. Лако
преносивих сигнала.
Јачих од живота.

Предмет сам
нетремичног осматрања.
Конкубина у Друштву
тајних агената.

Уловљена у машти.
У неприличним позама.
Док читам књигу поезије.
Храним псе луталице.
Прескачем ограду збиље.
Летим. Нага.
Нагим сновима.

Прати ме. И тачно зна
колико ми је времена
потребно да скинем
шминку. И заспим.

Колико пак да не
постигнем ништа.

Из скривеног апарата
страсне меморије
краде ми омиљене снимке.
Арије занесењака.
Вечитих почетника.
Виртуоза речи и звука.
Преговоре очајника
са номадским светлостима.
Међу охладнелим
звездама.

Уједначено откуцава
шифроване дојаве
космосу сигнала.

Свакога секунда
објави нови стечај.
Мене у мени.

Јер облачим се
у природне материјале
неизбежних трошности.
Гајим рузмарин
на тераси. И бацам
у ветар мараму скинуту
с љубавног угриза.

Неодољиво. И увек
налик сам двојницама
своје пролазности.

И моје речи су
крте барке миграната.
Нестају у пени
још неизреченог.

А ружа коју удишем
посве је невидљива.
Измишљена.
Уистину стварна.

Расте у врту
дигиталних откуцаја.
У хиљадама
ваздушних одаја
између њих.

Као размак.

Корак у празно.
Где понешто
још увек може се
објавити падом
у простор. Између
румених кровова.
Кућишта знака.

Попут неухватљивости.
Драме идентитета.
Славља немогућег.

КРАТКО

Дуге речи виде се из далека.
Као низ станичних фењера.

Дуге речи су превозна
средства за уморне путнике.

Међусобно се дотичу
и храбре. Док траже
да уз њих буду друге
и још дуже дуге речи.

Увезују се у спасоносне
појасе. Као пред поплавом.
У којој се не зна које
острво ће бити спасено.
Која обала изгубљена.

Кратке речи су теже.
И неспокојније. Не лете.
Носе хлеб из продавнице
хлебова. Мислећи
на здравље пекара.
Носе завежљаје
за збогом. Бринући
за мирис склизнуо
са коже вољења.
За амбисе крви
и зној трава.

Капљу из убода
у прст слепог
часовничара.

Виде шта је време
начинило тачно
пролазећи.
А шта када постоји
бивајући ништа друго.
До време само.

Поседују знања
астрофизичара.
Пројектују тачне
мере прозирности
у тлоцрт судбине.

Када мале речи
кажу *Да*
то је вечност
љубавних споразума.
Чак и када су
љубави растављене
котрљајућим камењем.
Хладноћом непогоде.

Очитавају смисао
љубави у бесмислу
растанака. Читаву
вечност живота у трену
привида смрти.

Када изговоре *Не*
то бива сред такмичења

у бацању папирних
авиончића.

Сада је доста кажу.
Спуштајући црвену
заставицу са одлучном
хералдиком ликовања
над празнином.

Над хаваријом.
Кратером. Стратиштем.

Имају још снаге
за пуни облик крика.
Сачуван под предачким
непцима. И аркадом срца.

За неми пут сузе.
Од ока до усне.

КУПОЛА

Склоних срце
под куполу. Где голуб
опорављао је крило.
За пут ка уснулима.

Бејаш ту себи
капелица. Храм.
И рушевина.

Мала колона
жалобних
примицала се.
Као нечитљива
реченица.
Замагљена сузама.

Све док ме Тај човек
и Та жена.
Које препознах
из давног сокачића
по очевом стаблу.
И једнако давне
улице из крила
мајчине младости.
Не загрлише.

Склопише се
око мене. Снагом
неухватљивог.

Као изгубљена
потпуност. Из облака.
Прашине. Смеха.

И стотине ејдетских
лептира у тај трен
засу врата утробе.
Мог врта зиме.

И онај голуб хромог
лепета на моје раме
спусти се.

По танку
бодљу наде.

БЕЗ КРАЈА

Крај је увек ту.
Само се не види.
Каже мој пријатељ.

Смеши се.
Док говори о осмејку
у коме као живи трепере
и клањају нам се
мртви.

Ако се крај не види
онда и не постоји.
Одвраћам.

Мислећи на ореол
тишине. Намотан
око кажипрста
моје баке.
Која и у овом
часу као и увек
израђује чипке.

Кад разгрнем кошуљу
оне се сасвим јасно виде.

Ту. И ево ту. Где ме је
љубила непуних сат-два
пре мог рођења.

И много пута потом.
И управо сада.

Тако знам да тренуци
могу бити наше
услишене молитве.

Мале прозирне
сандале којима ходамо
кроз време.

Ја при том увек носим
и торбу што се слаже
са бојом небеских
неизвесности.

Као сурогат-мајка.
Богата сам облацима.
Благословена.
Рађам их безмерне.
Лептирасте.

Време је. Кажем им.
И они се расипају.
И изнова спајају.
Као само време.

Свеједно што остајем
сама. Пуна одјека.
Хороскоп одсањаног.
Подрум исељеног.
Са несмањеним жаром
шаљем им меку плавет.
Конац којим дишу.

Путујући моји
кројачи залудности.

Дотуре ми покаткад
коју реч. О томе
да смо блиски рођаци
таме. Двојне звезде.

Чија је паралакса
уистину мера дубине.
Којој посвећујемо дане.
Као узвратне пољупце.
Уместо речи *збогом*.

А са надмоћном
артикулацијом вазда
младих спремно ми
износе крајње разлоге.
Неодољиво се смеше
из своје голе истине.

Јасне кидљивости.

Кружеће. Вечите.
И нимало бесмртне.

ЈУЧЕ, СУТРА

Јуче је био дан
помрачења сунца.

Куповале су се
наочари са заштитним
стаклима у рамовима
свих детињастих боја.

Изнајмљивале су се
опсерваторије.

Али су се ипак многи
несвикнути на зао глас
о сувишку просјаја
понад прстена таме
као пред нежељеном
трудоћом
или сумњивим растом
банковних камата
крили у својим домовима.

Ах. Какав улудо
строшен трен.
Сред неизбежног
и посве природног
светлосног погубљења.

Управо је тад у мом
предграђу предграђа

био постављен
понтонски мост
до речног острва.

И ја ту раздаљину
препливах више
пута. Темпом
прогоњене гњурке.

А онда све брже.

Јер и најодмереније
прогнозе о неороченом
трајању овог хабитата
говоре да ће се ускоро
наместо оглашавања
грлених чапљи
и праћакања
водене сребрнине
ту десити пустиња.

Помислите само.

Носићу шеширић од песка
у облику гондоле.
Ципеле налик љупким
шапама змаја
обливеденог бојама
неусиљеног заласка.

Ни по чему се дакле
нећу разликовати
од амбијенталне
целине ничега.

А неки млади аргонаути
долазиће на ова места
као извештачи. И наратори.

Устима пуним
пуног поготка
изговараће
Нестанак.

Непресушним сипом
новог стила.

Поглављима
унапред продате
приче. О ничем.

ДЕСЕТ ЦАРИЋА

Песма је усамљен летач.
У сломљеном
тексту времена.

Лажем мисли
да имам за њих
још слободних резервата.
Још планинских кућица.
И неупотребљених
туба светлости.

Скидам им одећу
погребника. Лижем их
другим мислима.
Што учинио би свако
за свој храмајући
хијероглиф.

Док падају на нас
денунцијантске слике.
Вреле поморанце.
Оштри прибори.

Град лети
око костимираних
раскршћа. Расутих
шибица једнократне
страсти. Звоника
у одласку.
И малог анђела рђе.

Не знам како да му
приђем са носилима.
И скинем папир
са недовршеног неба.

Што зашушти.
Када дигнеш
поглед к мени.

Кад опет сам
неразбуђена.
Недељна.
Топла зима.

А за постављен
сто прилази
умиљата ружа.

Зглобови руке
којом вас милујем
топе се.
У бестежинским
купкама.

Иако би црна ах сасвим
црна металургија
вансмисла опет
да прилегне уз моју крв.

И као да никада
није било
ниједног другог
етарски пада снег.
И десет малих царића
у мени добује.

Одиже мембране.
Зауоставне трасе.
Забране. И рампе.

Отвара кљунове.
Тражи мрву песме.

ЕКРАН

Истина је. Ја сам екран.
Али оператер који емитује
слике изненада је отпуштен.

У дежурном сервису
не израђују филмове
јучерашњих генерација.

А немам декодер.
И не могу доказати
своје присуство.

Прошлост до мене допире
као уморни талас.
И дрхтање палме.

Наутичке миље
расипају се из гнезда
приче. Из кружних утврда
магнетофонске траке.

Вијоре на депонији
као изгубљен глас.
Коса утопљенице.
Лавеж несталог пса.

Испод фластера епохе
мирис љубави.
Уловљен скраћеницом.

На пикнику
изненадна глад
за читачима порука.

Око врата ми је плочица.
Љупки подсетник
деконструкције.

Ходам опрезно.
У паломаријуму
мониторских душа.

Погнута
под мегабајтима
пренапрегнутог
система.

Још увек у црној
крљушти музике.

Што плави ме.
С унутрашње обале.
Античких винила.

НЕДЕЉНИ РУЧАК: ДАН 27. МЕСЕЦ 9. ЛЕТА 2009.

Управо је стартовао
Рубенс Барикело.
Формула један.

На вратима је дечачић
из суседства затражио
чоколадну банану.

Вести су јављале
да *уи* домен
морамо земенити
ужим. Софтверу
глобалних односа
прихватљивијим.

Телевизија је приказивала
снимке деце на крововима.
Спасене у поплавама.
У Манили.

И сусрет најближих.
Након пола века.
У две половине исте
земље. Различите.
И подједнако
паклено рајске.

Потврђено је да су змије
од сада наши најближи
и сасвим легитимни суседи.

Да има воде на Месецу.
Као и на Марсу.

Цене парцела тамо
изненада су порасле.
Као и погребне
интернет услуге.

Један целоживотни
иметак за један
гробнић на мрежи.

Рукавица недавно
преминулог певача
досегла је вредност
неухватљиве месечине.

А супа.
И мирис рузмарина
на плочкама кромпира.
И морска со
на неколико капи
маслиновог уља.
Као и посуда
од теракоте
на нашем столу.

Исијавали су. Испаравали.
Као посве неуверљива.
Виртуална боја живота.

ЛИР

У Епидауруму
Лир је на почетку
представе само
сломљен.

На крају из њега
по традицији
говори мртав човек.

У националном театру
брзо му налазе замену.
Продужене трепавице
другог живота.

Менаџмент му омогућује
излазак на срећне тргове.
Публика аплаудира
трагедији која је умрла.

Он даје аутограме.
Баца кошуљу
раздраганој маси.

Слављенички се повлачи.
И у последњим минутима
ере у заласку
на киоску купује тикет
спортске прогнозе.

Изјутра је у салону
за масажу. Умива се
вулканским камењем.
Нерециклираним
још увек употребљивим
зрнцима прегорелости.

Релаксирано загледан
у небо соларијума.

Бижутерију слепила.

MASTER CARD

Непрекидно им из руку
испада сунце.
Заустави се у папучи
испод постеље.

Једва га потом
могу подићи
до хоризонта.
На коме не виде
распоред лета. Бројеве
сати. Зенит.
И пукотине.

Предивно плешу
на карневалу сенки.
Уз музику кикота
и мрвице слова
од којих потиче језик
који без иједног
глагола значи бити.

Дубоко
у упамћеној шифри.
Далеко у изгубљеној
меморији.

Бацају нам у загрљај
томове облака.
Чија читања одлажемо.

Док навијамо прегрејану
јутарњу звезду.

Увели анђели.
У кућном огртачу.
Испод којег куца
master card.

Са покрићем времена
депонованог
пре несташнице времена.

Освајачи мегапота.
Које весели цариници
пропуштају кроз све игре.
Да кроз шпијунку
гледају како лако
и благо пада
прашак неба.

Јер и галаксије старе.
И смањују се.

Једна је полуга.
Једна формула.

Белина сутра.

Са клацкалицом
у зимски нацртаној
оседелој башти.

На коју спуштају се
лаки. Као обећан
живот. Наши стари.
Заувек млади.

Преци. И деца.

ПОНУДЕ

Тешко признајем.
Да такав је тренутак
у календару свемира.

Моје понуде мајка
једва да прима.

Пролеће је.
И након једне јагоде
она каже *Доста је.*

Лето је. И након
једног зрна грозда
пуног узрелог космоса
она каже *Доста је.*

Све што је икада
добила од господара
живота враћа му.

Само гутљај
ваздуха. И доста је.

Јесен је. Отварам
сва врата у нашем
дому. Да питома
потече светлост
венама година.

Пазећи да будем
довољно далеко.

Да том зрачку
између нас
мајка не може
дошапнути *Доста је.*

А онда сам опет
близу. Кад каже
Седи ту. Крај мене.
Да причамо.

Облутак у мом грлу
одигне вал наде.

Да творац приче
никада неће тражити
да му вратим причу.

Баш ту реч
коју није затрпала
пешчана олуја.

Ону која ствара.

Коју примамо
као одах.

Као малу станицу.

Где се светост
и свет састају.

СРЕЋА

Видела сам срећан
свет. Расипао се.
Као младост.

За тили час.
На хондама. На окуци.
Под кацигом лудости.

Видела несрећне.

Били су вазда скромни.
Тихи и мудри.

Напокон су хтели
само да умру. А није се
дало увек. Ни лако.

Срећа је у растојању.

У старој радњи
оптичара. Који каткад
одложи чудни окулар.

А она одзвони. Баш тада
пролети. Тако обична.

Као прегача сусетке
прострта на ветру.
Из које непрекидно
навиру дечица.

Лепо се види
прекипело млеко
заслужних година.

Тек уписаних
у основну школу.
Још у млечним мрљама.
Налик облацима.
Или првом сертификату.

Личној карти анђела.

Коме су ти несташци
фломастером већ
доцртали бркове.

И брзом поштом
мобилне телефоније
проследили је ником
другом. До самом
Створитељу.

Девојка на углу
делила је острва.
Прегледне дестинације
и јасне цене.

Пределу мог живота
наједном ми се учинише
посве удаљени.

А никог познатог
у кулама.
Да их позајмим.

Само поправљам
распарани пејзаж.
Као реч са прошлости.

Мајстор иглар.

У сваки убуд
по архаичној навици
уносим блискост
са именом шапата.

Улогоровано
у лежаљци од
провереног лишћа.
Меморисано.
Улоговано ништа.

БАГРЕМОВ ПУТ

Улица Златине зреде, број 9

Већ изнели смо торбе.
Кад подигох поглед
ка затвореном прозору.

И угледах то лице.
С почетка нежних година.

Увек ћу бићи ти.
Говорило је осмејком
испраћаја. И мајушном
сузом загаситих сати.

Гране пред кућом
затреперише.
И више није га било.

Као да га и није било.
У вечитој тузи постојања.

Олуја багремових цвасти
дуж блатних улица
шибала је у мени
заспалу савест ентелехије.

И она се загревала.

Као мотор. У почетној
брзини. Пред бесконачним
друмом. Маче у вуни.

И мрва епифаније мога
била. Што емитује снимке
непогрешивих пиксела.

Слажући меморију
у непробојни формат
јасног и безграничног.

У снагу астралног брода.
И астероида. Мог бића.

Несталог. И изронилог.
У облаку парферма
од багремових латица.

Потоци нафте и воде
на блатобранима.
Флешеви саобраћајних
сигнала. Дизајн
лакких слогана.
Шопинг-молова
и кафеа. И суви
лавеж година.
Нису ту могли ништа.

Падали су уз пут.
Покошени.

Као епифеномен.
Као чиста пролазност.

БИБЛИОТЕКА

У густу новембар
мој омиљени
писац платан
из корена веје
сабрана дела.

Моја библиотека
ова је алеја.
Читам је погнута.
Раздрагана.

Не тражећи алиби
за то мало
сакупљачке среће.

Ни почасне карте
за проход кроз тајну
обновљивост биља.

Гост на земљи.

За тренутак
окрећем леђа
улици депресије.

Црној пелерини.

Којом већ нехајно
по путу маје.
Свачије сутра.

ФИЛХАРМОНИЧАРИ

Овај ноћни снег
што измирио је углове
и праве. Тргове
и оштра скретања.
Није то постигао
ничим другим до
вејањем осмејака.

И није тај небески саг
пристигао на кровове
и међу испосничке
лампе самачких соба
од себе сам.
Без литургијског
бдења.

Јавори и платани
одрекоше се
гудала грана.

Сјесени и нису
друго. До једноруки
филхармоничари
на непарном небу.

И дубина бешумне
таме гладно их ослушкује
у атријуму празних
места. Погашених душа.

Ко може знати колико
дуга. И колико гладна
биће година. Балет
једнокрилих птица.

Та шума торза.

Што опет ће силно
гутати пару звезда.
Магле. И ништа.

Заслужујући да листа.

ШЕКСПИРОВО ВИНО

Он долази. Снажан.
Вечит. И наг.
Заобилазећи генезу.

Са распопућеном
причом под јакном.
Са врлудавим ђаконијама.
Фишецима тепања.
С улазницама
за нови миленијум.

Згодно гаси лампе.
Шапуће кожом.

Долази са удом
од преслатких датула.
И оставља свлак
у угловима за понети.

Он долази. И одлази.

Снажан. Поновљив.
И наг. Из првог
катрена већ је замакао
кроз зидове сонета.

Не осврће се
на прегореле жице.
Звона. Камате срца.

Завршни дистих.
Дамар за црне дане
под граном јутра.

Недосежан.
Као тек пољубљена
светлост. Снажан.
Читљив. И наг.

Као моментална
смрт. На листама
хитних помоћи
у милионском граду.

И оставља ме.
Као песак у води.
У тешкој музици.

Лагашним окретима
времена да листама
документа од плиша.
Да склапам
самоћом строго
заштићене фајлове.

Да пијем
Шекспирово вино.
Бити и не бити.
У истој судбини.
Истог трена.

Да запиткујем
узвишени моменат

Постања.
Оргуљаре Потопа.
Како бити.
И не бити Он.

Испљунути меморију
песка. Из плућа.

Устати из воде.

ДНЕВНИК ПОСТОЈАЊА

Пада дубока.
Непросветљена тама.
Пада неугажен снег.

Када дође време
за анђела
све је већ пало.

Ситне жудње
под налепницама.
Колебљиве влати.
Папирне чаше
тајних љубавника.
Лисице одбеглих
затвореника.

Све је ту.
У отпадној води.

Преупослен је трен.
Трчи преко
висећег моста
и преноси хаварије.
Свој пренатално
рањени трен.

Напукао.
Не држи време.

Предајемо га
једни другима
као болнички час
у гипсаном омотачу.

Остављајући на тврдој
храпавој белини
спискове набавки.
Дечије цртеже.
Телефонске бројеве.

Потпис. И ружу.

Ситне знаке.
Никад исправљене
граматичке грешке.

Дневник постојања.

ПЕТ ГЛАСНИХ ЖЕНА

*Јуче је овде било
иети гласних жена.
Казивала би ми.*

Као да је уистину
било тако. Премда је
у одаји. У њеном
полусну. Одзвањао
тек један нежношћу
озвучен глас.

*Лежала је овде.
Крај мене. И шу песму
необичне гласности
изводила је да ме
награди. И загрли.*

Ништа јасније није
могло бити од ових
речи пацификације.
Јаве и сна.

*Ох. Не. Не шу.
Ту боли. А тек што
положих навлажену
облогу. На месечину.
На отеклину ноћи.
На капљицу.*

Куд ли је одбегла.

А да ипак сваког
секунда без речника
без ружног Фаона
и лепог дитирамба
у трену могу је срести.

Добру као кишница.
Као лунарни осврт.

Као блиставу фусноту
споре орбите
земљиних сати.

Као натчулност.

Раскошну.
Каква је вода плода.
И мала врпца.

По којој ходам
без замуцкивања.
Јер засигурно
знам. Чија сам.

Одакле сам потекла.

ЗНАК

Мењам се.

Нисам више снежна.
Грудва што грунула
ти је у груди.

Ни помрачење.
Са короном страсти.

Само свој знак.
Шкорпија
у подзнаку
девице.

Убод у рану.

На чијем врху
блиста кап тренутка.

Мала
смртна ружа.

ДРАГИ МОЈЕ ТАЈНЕ

Драги моје тајне.
Са којим сам
размењивала живот
тек у бљеску
астралних пејзажа.

Да не сагорим
тело перје камен
обичних дана.
Да не испустим
из руку хлеб
анђела.

Већ дуго прелази
пут са другог света.
Како би ме срео.

Грли ме. И ја му се
препуштам.

Тако сетно и мило.
Да пуцкетају
као друга ватра
прсти бедра и кључне
кости снова.

А разбуђена
у стаклено јутро
не разазнајем. Шта
ме то зове. И ломи.

Ко ме заводи.

Биће смрти. Или
љубавник љубави.

СА СЕДАМ

Са седам седих
и пет седефних јастука.
Не пратећи вести
ни мозаике из света.
Не користећи
укрштенице. Вез.
Ни наочари.

Нит ишта друго
сем осмеха.

Она из мојих очију
чита мени непознату
и непрекинуту
струну времена.

Скупља неизговорене
вербалне пејзаже.
Крпице. Сребрнину.
Чисту непогоду
над топлом прашином.
Рођенданске свећице.
Угриз у смокве.
Трк мојих босих
ногу у трајање речи.

Када се удаљим
тај зрачни фокус
изгубљен у мени
са мном лута.

Међу касама
са прецизним лудилом
откуцавања.
На аутопуту
за маглу и ништа.

Месечарка сам
без месеца.

У брзим
ретровизорима
видим како ми
из косе нестаје
перут бесмртности.

Све док се не вратим.

Ободрена ступцима
речника ноћи.
И дана. Сленгом
у мега-паковању.
За данас и сутра.

Историјом речи.
Што капа са грана.
Светим светлуцањем.

Имам их све у џепу.
На језику. У рукаву.
И могу нешто бар
рећи. Промуцати.

Када ме запита
да ли је напољу
сунце. Или снег.

Тако јака. Све док
нетремице је умивам.

Погледом детета.

МОТЕЛ ЗА ЗБОГОМ

Да. И у страшном сату
узела бих по неки
залогај. Неку кап вина.

Признајем. И тада сам
осликавала лом.
Спонтано. Мразном
кичицом. Изнутра.

Јер становала је
у мени зима.

И не знам да ли
та свакидашња раскош
беше недостојна језе
одлазака. Великог
факта смрти.

Признајем. Ни теби.
Што носим те у крви.
Свакидашње и божански.
Нисам увек одговарала
на тиху пошту.
Медовину. Телеграме
твојих дамара.

Нисам увек прихватала
бањска одмаралишта
твојих уста.

Ултразвук твог језика.
Лековите шкољке
које носиш у зубима.

И још не знам
да ли то слепило
мојих капиталних туга
иако нехотична
беше и непоправива
увреда. Беспризорна
издаја живота.

Јер сретали су се
и грлили
већ дуго у мени
вера и очај.

Живот-успомена.
И кружни пут.
Песма и Тао.

И све дубље бејаш.
У непознатом свом
Корену-Бићу.

Толико. Да је
опадање пристизало
као сасвим природно
стасала казна.

И награда.
Добитак есенције.
У хроници
изгубљеног.

Опокољена собом
нарастох. У казамат.
Алкатраз. Летећу тврђаву.
Сајам софтвера.

Где љубав и смрт
отворених су понуда.

Мотел за збогом.

Сигурна кућа.
Број и праг. На тргу
одбеглих душа.

КО ЗНА

Ко зна да ли
онострани предели
одиста постоје.

Али сред пожара ума
свим чулима осетиш:
голуб ето слети
и ту. На успутну
станицу твоје душе.

Да напије се воде
и зрака. И с трошним
благом дневних
светлости које си
и не знајући
за њега чувао
крене даље.

Тамо. Куда без тог
крила никада
и никако
не можеш стићи.

Своју прикраћеност
називајући просто.
Овоземаљским
именом
бесконежности.

ПЛАВИ ТРЕНУТАК

Не мислим да ико
то чини са намером.

Када се ковитлац
спусти. И у последњем
целову понесе
инфантикињу и фараона.
Етрурске љубавнике.
Примабалерину.
Патријарха.
И астронаута.

Одгајивача лала.

Ембрион у свилама
наде. И последњи
уздах са узглавља.

Све је то Ништа
друго и Ништа мање
до Плави тренутак.

Религија недужних.

По чијем закону
дамара алгоритам
сцијентизма
и простог срца.

Немир у прашини
сунца и снегова.
И златна звер
под лишћем у шуми.

Све је то исти
ужас. Ништа
друго и Ништа
мање до Све.

У срећнијим приликама
могло би се рећи:
оркан добре воље
Великог Непознатог.

Којим у собама
хитних реанимација
зацељује се и изнова
учи да дише

Дубоки свемир.

ДАРОВИ

Да сам у задимљеном
бару пила *daiquiri*.
Пушила сигариљосе.
Увијала се око џубокса
у мемљивом кварту.

Да сам призивала
глас и боје саксофона
дубоких ноћи. Звук
епифонске гитаре уживо
са црно-белог ремена
мог Барда усамљених.
Била бих му друг.
Песник булевара.

Сркулала сазвежђа
љубавништва.
Опора и игличаста.
Као иње на рукавицама.
Којима би расејан Неко
остављао трпке аутограме
по мом врелом телу.

Са успехом бих седела
на задњем седишту
мотора. Расипала
сјајне видре
и тамне власи у ветар.

Лако огрнута
текстовима носача
звука. С погоном брзих
запаљивих смотри.
Лица. И дана.

Које нисам сретала.
У тишинама.
Међу белим
тигровима папира.

На скровитим
турнејама.

Издишући
пуним плућима
етарску страст душе.

Што одувек
зна више.

Као мали горионик
свих окончаности.
Аориста. Имперфекта.

Које носим
у кутијицама
недовршености.

Као непромењиви
глагол. Вечни презент.
Дарова бола.

О СТРПЉЕЊУ ТУГЕ

Она пати од хроничне
депресије. Он је опор.
Ироничан. Неукротив.
Градски бршљан.

То није вест за њих.

Овај пар из школског
албума. И даље
постојан. Од јуче
са трећим унуком.
Кога зову
Осмехом Сунца.

Не рећи то сада.
Не њима.

Ту је и она. Два пута
удовица. Ево у осмој
деценији освојила
свог Витеза
последње шансе.
И дормео јастук
из телевизијске продаје.

Успешно усклађује
несаницу зглобова
са шкрипом психе.

Није тренутак.
Не сада. И не њој.

А ствари се склопе.
Сложе оствариво.
И несавладиво.

Вечну књигу.
Са новим поговором.
На крилу
сваког заласка.

Чекати онда. Само
чекати. Пуцање леда.
Што не уме да лаже.

И оно поље лаванде
између два
ноћна аутобуса.
Којим плане то небо.
Што и само зна.

Да не треба
хитати с речима.

Свакодневност
спуштена у тамнице сати
сребрна је мрежа.
Чудесан улов.
Уловљених.

Само кад осврнеш се
видиш: посвуда је
крљушт исклизлог.

Песма ничег.

Душа ваздуха.
Стопице анђела.
И руке од воде.

ГОЗБЕ

Опет тај слатки.
Немилосрдни снег.

Небо ми нуди
папирне убресе.
Лебдеће тањириће
своје гозбе.

Тако сјајне.
Недосегнуте.

И лаку хаљину.
За Једном.
За само сада.

Јер ће и иначе
у растопивој белини
трена. Неизношена.
У машини са програмом
од-данас-до-сутра
и она нестати.

Проћи.

Као да прошло
не држим већ у руци.

У кеси.

У коју као кривац
пред богом
Љубави одувек-
-и-заувек

из закључаног
мајчиног мириса

и светлосне љуљашке
што шапуће
џу сам била
била сам
и сва сам била џу

скупила сам ево
пиринач.
Замену за шећер.
Кесицу пудинга
од ваниле.
Цимет.

Што дало се.
Са просте гозбе
овог света.

И кренула асфалтном
стазом. Уз дворедни
низ контејнера
пражњених ноћу.
Под голом
присмотром неба.

Што сада веје.

Меком стране
менице с танким
покрићем. С потписом
растопивог мастила.
И врвећим словима
плодног расула.
Свега. У ништа.
И Ничег. У све.

ДЕТЕ

Носити очај као дете.
Грлити га. Учити
да говори и хода.

Боже. Какав дар.
У празнини.

О. Нека ме не напусти
очај. Дете безнађа.
Од звери плексигласа
утекла ружа.

Комад мене.
Видљив из далека.
У ништавилу.

Шта бих без свог
уникатног Никог
у шуми плагијата.

Без сјајне
таме очаја.

Којом видим
да ме има.

Не дај да оде.
Створитељу
створења и сенки.

Не дај
да останем сама.
Да родим хладну
звезду.

Да будем
прегажено небо.

ПАРТИЈА

Та два младића
што играју поноћни тенис
у завејаном вртићу.
Под лампама.

И не знају да лоптица
у мећави сваким
замахом све је
невидљивија.

Снежна комета.
Напокон ништа.
Облачак
за дневне игле.

Понад терена
на коме играчи
при крају последњег сета
један другом
добацују још само
чисти жар игре.

У телу снега.

Понад загребаног
митског места.

Где на снази је
атак младих ловаца
на неисказаност чуда.

Поетика празнине.

И одговор древног
одгајивача
ветрових мрестилишта.

Проверен терен.
Стросов бином.

Побуна вејавице.
И вечни реванш
узбуне крви.

СТРЕХА

Ходам кроз иње.

Али имам корак.
Корен. Свете
завете. И иње.

И гле. Пролазим већ
кроз блискост.
Снегове срца.

Навејало. Читав
голубичин лук.
У изградњи.

Под њим и сама
сам хроника иња.

Портрет азура.

Њим самим.
Изнутра.

СОБА ОД ВУНЕ

Стиварности је рефлексција нејпостојеће

Р. Крињицки

Бестежинско је доба.
Бестежински ратови.
И смрт је мала
интернет церемонија.

Бестежинска је љубав.
Разговор слика. Фине
бешумне конекције.

И некретнине у сталном
и видљивом порасту.

Док покретна добра
попут одлежале класике
мирују. И топе се.

Сем ако нису чврсто
срасла. У неком од
векова. Као орах
месеца. Из давних
залиха. Мрва на твојој
усни. И шта год
да сам ти већ мишљу
о пољупцу пренела.

Једнако снажно.
Као што твоја је воља
да је примиш.

Па када пожелим
да је увећаш до речи
можеш и ћутати.
Јер знам: свака
постојаност
захтева машту.

Помало живиш. Помало
домишљаш. Раздаљине.
И празна места. Лук
вечности. Све краће.
На крају сваког века.

Као пред полазак
у дугу шетњу.
Познатом стазом.
Кад учини ми се
да кажеш:
хајде да се сећамо.

Или кад те у данима
што умањују тежину
видљивог. Множину
опипљивог. Уз смех
и сузе повучем за рукав.
Пред снимком фикције.

Као трговци снегом
на јануарским тезгама.
Што до малочас
погледом мерише алпске
купе свог добра
питама се: где је
сада све. Што било је.

И тапкајући благо
воће зиме што лепи се
за рукавице. За ћутеће
зидове моје собе од вуне.
Не обраћам се ником.
И не кажем ништа.

Погледом слепих
читам
језик немерљивог.
Огледало сам
празнине.

А опет све.
Из рукописа стварности.
Коме у журби
утискујем ситну
градњу. Облачим
џемпер. Предајем
кућу себе. Црту.
Дашак. Тачку.
Родно место трава.

Опет све то.
У мени је.

СРОДСТВО

За Плави Кошутњак

Ти што пролазиш овом шумом
моја си шума. Мој корен.
Диши. Певај. Шумори.
Буди мој лист. Родићу ти небо.

ДУНАВ КАФЕ

Пристанишном улицом
пролази Сунце.
Изгубљеног срца.

Трчим из себе.
Да му га вратим.

Проста радња.
Свети чин.

Као кад безгласне
речи дајеш пределима.
Да поживе дах дуже
од тебе. Од себе самих.

У астралним капима.
Понад стаклене реке.
И трнова празнине.

Или кад удараљке
зен-бубњара
изнова откуцају вест
о изворишту сјаја.

А ти је поносеш
у вртове облака.
Тамо где станују
Мајка ноћ.
И Мајка дан.

Свеједно на које
вратнице у себи
закуцаш. Обе
за тебе трепере.
И једна другу рађају.

Као све од чега си се
у болу растао.
А близу је.
Као заказан састанак.

Сред лонгитудиналне
шетње мисли. На месту
на коме од кругова
простог дебла и смоле
дуго замишљаног
саграђен је Дунав кафе.

И бродић.
На блиском видику.

На коме мали од палубе
долива гориво савршеном
брују. А Беатриче
у цинсу. Са марамом
сазвежђа око врата. Носи
светиљчицу немирних.

Тако у овом и у оном
свету љубав расте.

И можда. Ако уловим
тај трен. Сливен
од симултаних
храмова изгубљеног.

Од свиласте воде
измољеног. У бату
пешчаног срца могу
дохватити то јасно.
Бистро очешљано.
Дете бића.

НИЧИЈИ АНЂЕО

Губитник сам
упаљача ведрине.

Међу тркачима
на скејту.
Што држећи се за руке
камерама џепних
сателита снимају
своја лица у магли.
И бљесак.
Адреналински занос.
Чист екстракт брзине.

Стојим у јакни.
Пуној неистрошене
кише. И младог
потомства
вулканског пепела.

Не могу летети.
А да са собом не понесем
камене успаванке.

Да се не угризем
за језик. За небо.

Предатор од целофана.
Што незагрљен
прхком орбитом
не уме се прехранити
голом вечношћу времена.

А само та јагода.
Једна. Једина.
Из путујућих стакленика
отпала. Виси
у мојим грудима.

Сквашена стотинама
нијанси скрлетне.
Перјано беличасте.
И плаве.

Око ње кружим.

Крилати камен.
Ничији анђео.

Путем песме.

КРОЈ

Јасно се виде.
У аутоматима говора.

А већ су заборављени.
Испаравају. Након кише.
Носећи тужни пртљаг.
Као смрт у послу.

И падају. Обновљеног
нумена. Тражећи опет
у нама своја уточишта.

Као што и удовичко
дрво. Уз пуст друм.
Жељно је ветра љубави.

Тако ме дотичу
путеви прозирности.

Кад повуку се
у капи на ободима
честица речи.

Као нови крој
ваздушног зноја
који рађа ружу.

Тако ме засипају.
Одасвуд. Светлећи

вршци иглица
што причвршћују
видик.

Лепршаво платно.
Уз бездан празнине.

СУДБИНА

Видела сам.
Грбови плачу.

Мало стакла
из пакла.
У црном оку
јеленка.
У ковчегу
од црне
орахове љуске.
Прекрива црн
липов цвет.

У метрополу
облака неко је
у боцама узнео
запаљиву ноћ.

Плове рибе.
Тамницом висине.
Тисин цвет.

И онај изгубљен
ађеоски вокал.

Што спуштао се
у мене некад.
Као успављива
пахуља.

Непремерено
будна сам.
На депонијама
звуча. Боја. Слика.
На рубовима ничег.

Немам више
времена. Зато
све видим. И опет
безгранично волим.

Као да од тога зависе
епистоле малог сунца.
У јутру рачунара.

Покрет. Ружа. Небо.
Судбина вољења.

СВЕТЛАРНИК

Пловећи
паралелопипеди.
Где одложена су
наша ноћна тела.
Повести непознатих.
Уснулих градова.

Стаклене кише
у прозору.
Идеали у патикама.
Пред кућним прагом.
Заставице
на неугашеним
линковима.
У широком кругу.

Прости знаци.
Да на мањем
простору морам
путовати дуже.

Као стоик-трешња.
Што сажима
филозофију живљења
у мали промер
свеопштег склада.

Тако очврслог.
Као што је структура

монопола. Игре
стакленим перлама.
Што изгубиле су
мирисни седеф озона.

Као голубица.
Коју чујем
у светларнику.
Како крилима ломи
зидове видљивог.

Ако је душа
та аристотеловска
рука. Што слепо пипа
станице универзума.
Зашто то не би могло
бити и њено крило.
Од моје коже.

Што тражи путеве.

Меко. Поринуто.
Тело духа.

ТО

То што кушам
са твога длана
не потиче из империје
тела. Зноја. Сузе.
Нити је моја жеђ.

Склопљени смо.
Као казаљке.
Додири наше коже
носе имена година.

То у њима
мирис је светлости.
Из које се искрада
скица младог
бога са качкетом
режисера.

То што видимо
јесте да премешта
наш борић у саксији
на неко друго место.
У другом прозору.

То што знамо
јесте да ћемо
стрпљиво једном
прескакати електричне
каблове. Подешиваче
светла. Камере.

Прегореле краке комете.
Космички кошмар.

И са друге стране
видети исти кадар.

Наших имена неће бити
на филмској шпици.
Ни наших речи
ни у једним устима.

Али чулност те руже.
Између оно двоје
у ентеријеру.

Тај покрет
ноћи липа у њима.

Чиниће нас
неотклоњивим.

О ПЕСНИКИЊИ

Тања Крагујевић (Сента, 1946), дипломирала је и магистрирала на Филолошком факултету у Београду, на Групи за општу књижевност са теоријом књижевности.

Аутор је седамнаест песничких књига, од којих је прву *Враћио се Волођа* објавила Матица српска у едицији „Прва књига”, 1966, а последњу, *Плави снег*, Књижевна општина Вршац, 2008.

Књигу изабраних и нових песама *Стаклена шрава*, коју је приредио Ненад Шапоња, објавила је зрењанинска Агора, 2009.

Поезија Тање Крагујевић заступљена је у многим антологијама поезије у земљи и иностранству. Песникиња је награђена за своје поетско дело *Бранковом наградом* (1966), наградом *Ђура Јакишић* (1993) и наградом *Милица Стојадиновић Српкиња* (2009).

Тања Крагујевић је позната и као аутор различитих форми есеја о поезији - аналитичких текстова о најзначајним српским песницима: *Мишско у Насијасијевићевом делу*, 1976; *Божанство песме* 1999; *Свирач на влајти шраве* (о поезији Десимира Благојевића, Милоша Црњанског, Васка Попе, Србе Митровића, Мирољуба Тодоровића и Николе Вујчића; Агора, 2006), као и својеврсних „књига читања” (три збирке записа објављене су 1994, 1997. и 2001), потом микроесеја о савременој домаћој и преведеној поезији (књига *Изговориши звезду*, Агора 2010), као и песникињи својствених лирских есеја (*Кушија за месечину*, КОВ, 2003).

Добитница је награде *Исидора Секулић* за есејистику (1976) и *Милан Бољдановић* за књижевну критику (1996).

Бавећи се издавачким радом, креирала је и уређивала значајну библиотеку савремене светске поезије *Alpha Lyrae* (Гинзберг, Бродски, Ајги, Борхес, Ларкин, Силвија Плат, Милош, Рицос, Енценсбергер, Симић, Ружевић, Шимборска, Загајевски, и други).

Данас је уредник библиотеке *Аријел* у издавачкој кући Агора, која представља најзначајнија имена светске поезије.

У ОВОЈ КЊИЗИ

- 7 Врт
- 8 Рубикова куга
- 10 А ти
- 12 На домак сјаја
- 15 Завежљај
- 17 Канделабри
- 19 Кошава
- 21 Након толико година
- 24 Дивља река
- 26 Улазак у светлост
- 28 Пала је прва
- 30 Конопи
- 33 Истрага
- 36 Два минута до три
- 39 Такав дан
- 41 Надзор
- 45 Кратко
- 48 Купола
- 50 Без краја
- 53 Јуче, сутра
- 56 Десет царића
- 59 Екран
- 61 Недељни ручак: дан 27. месец 9. лета 2009.
- 63 Лир
- 65 Master card
- 68 Понуде
- 70 Срећа
- 72 Угао
- 73 Багремов пут

- 75 Библиотека
- 76 Филхармоничари
- 78 Шекспирово вино
- 81 Дневник постојања
- 83 Пет гласних жена
- 85 Знак
- 86 Драги моје тајне
- 88 Са седам
- 91 Мотел за збогом
- 94 Ко зна
- 95 Плави тренутак
- 97 Дарови
- 99 О стрпљењу туге
- 102 Гозбе
- 105 Дете
- 107 Партија
- 109 Стреха
- 110 Соба од вуне
- 113 Сродство
- 114 Дунав кафе
- 117 Ничији анђео
- 119 Крој
- 121 Судбина
- 123 Светларник
- 125 То

- 127 О песникињи

Тања Крагујевић
МОТЕЛ ЗА ЗБОГОМ

Едиција

повеља

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига седамдесет прва

Уредник и рецензент
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО

За издавача
ДРАГАНА ТИПСАРЕВИЋ

Главни и одговорни уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Оперативни уредник
ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

Секретар Уредништва
ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Ликовни уредник
ДРАГАН ПЕШИЋ

Штампа
АНАГРАФ
Краљево

Тираж
400

Краљево
2010

CIP –Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41 1

КРАГУЈЕВИЋ, Тања 1946

Мотел за збогом / Тања Крагујевић. – Краљево
: Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, 2010
(Краљево : Анаграф). – 131 стр. ; 20 цм. – (Едиција
Повеља) (Библиотека Поезија, данас ; књ. 71)

Тираж 400. – О песникињи: стр. 127 – 128.

ISBN 978 86-81355 14 5

COBISS. .SR-ID 177825804